

LAUREN ASHER

TRADUCERE DE MARIA ADAM

DRAGOSTE

REPROIECTATA

MILIARDARII DE PE MALUL LACULUI

LEDA BAZAAR

ROMANCE

LAUREN ASHER

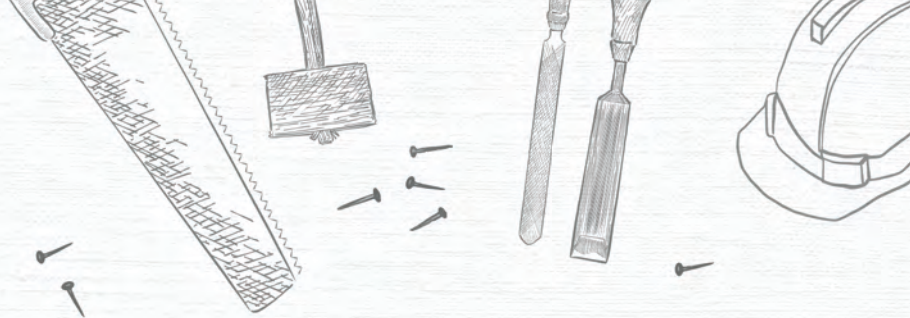

Primul volum al seriei
MILIARDARII DE PE MALUL LACULUI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

*Pentru cei al căror limbaj al iubirii
este alcătuit din cuvinte de încurajare.
Aveți încredere în afinitatea mea
(și a lui Julian Lopez) pentru laude!*

CAPITOLUL UNU

Julian

MAI AM VREO ZECE SECUNDE PÂNĂ SĂ-MI PIERD CUM-pătul cu totul și nu pot să dau vina decât pe șoferul care se mișcă îngrozitor de lent și acaparează singura șosea către oraș.

Soarele a apus acum 20 de minute, așa că nu am la ce să mă concentrez în afară de plăcuța de înmatriculare luminată, cu numere de California, din bătaia farurilor mele. Mă abțin să-l atenționez cu semnalizările sau cu un claxon, deși sunt cât pe ce să cedez când sedanul negru Mercedes-Benz o ia ușor într-o parte înainte de-a se îndrepta.

Călmate! Mai ai doar opt kilometri până pe Main Street.

Deși sunt tentat să-l ocolesc ca să ajung la timp la spectacolul finului meu, nu risc să-mi stric noul McLaren mergând în afara carosabilului. După ce m-am convins în ultimii ani să-mi cumpăr mașina visurilor mele, nu vreau să-i stric suspensiile la doar o săptămână de la livrare.

Călmate!: Calmează-te!

Soneria de la telefon mă face să tresar și văd numele vărului meu pe ecran. Respir adânc, apoi apăs pe butonul de pe volan.

— Unde naiba ești? se aude în mașină vocea aspră, șoptită, a lui Rafael.

— Ajung în zece minute.

Urmează un murmur nemulțumit.

— Dar spectacolul începe în cinci minute!

— Nu te îngrijora! Ajung înainte să urce Nico pe scenă.

— Nu știi exact cum ar fi posibil, pentru că el deschide spectacolul.

Mierda!

— Nu știam.

— S-a schimbat programul în ultimul moment, pentru că s-au îmbolnăvit câțiva copii. Ți-am trimis un mesaj azi-dimineață.

Nici nu încercă să-și ascundă supărarea.

Strâng mai tare în mâini volanul îmbrăcat în piele.

— Întâlnirea din Lake Aurora a durat mai mult decât mă așteptam.

— Normal!

— Lucrurile o să se mai așeze în curând.

— Sigur că da!

Tonul lui dur mă irită și mai tare.

Înainte ca soția să-i ceară divorțul acum doi ani, oamenii îi spuneau lui Rafael vărul Lopez cel relaxat, fiindcă se străduia mereu să le aducă tuturor zâmbetul pe buze.

Oftatul lui adânc alungă tăcerea.

— În regulă! Nico o să înțeleagă.

Finul meu e matur pentru un puști de opt ani, dar nu e *chiar atât* de matur. Și a trecut prin multe după divorțul părinților lui, așa că refuz să apar și eu pe lista tot mai mare cu dezamăgirile cauzate de familie.

— Mama ta ți-a păstrat un loc în spatele sălii, în cazul în care ajungi.

— Rafa, o să...

Închide telefonul înainte să termin ce-aveam de spus.

Pendejo!

Eu și Rafa ne-am tot certat în ultima vreme, mai ales din cauza atitudinii sale și a programului meu aglomerat de când conduc firma de construcții a răposatului meu tată. Deși mă străduiesc să găsesc un echilibru între viața mea personală și extinderea firmei Lopez Luxury dincolo de cele mai nebu-nești visuri ale tatei, nu reușesc.

Cercetez spațiul îngust de lângă drum. Marginea e noroioasă, dar se poate trece pe acolo câteva secunde, cât să depășesc mașina din față.

Nu te mai gândi atât, fă-o odată!

Rozariul atârnat de mama de oglinda retrovizoare se învâрте când trag de volan spre marginea drumului și apăs pe accelerație. Motorul se turează în timp ce schimbă vitezele, iar anvelopele scrâșnesc.

Îmi sare inima în gât când cealaltă mașină virează spre dreapta și-mi taie calea.

Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Timpul pare că trece mai repede, și cele două mașini se ciocnesc. Farul se sparge, iar botul de metal al mașinii se lovește de bara mașinii din față. Sunt împins înainte, apoi înapoi când centura mă ține legat de scaun.

Din fericire, airbagul nu se deschide, deși senzația de ușurare dispare cu repeziciune când îmi pierd orice speranță de a mai ajunge la spectacolul lui Nico. Nu rămân decât cu dorința de a urla la șoferul imprudent.

Stai puțin! Amintirea vocii tatei trage de firele invizibile înfășurate în jurul inimii, până când strânsoarea devine in-suportabilă. Îl văd cât se poate de clar cum mă ajuta să mă calmez după încă un coșmar și să leg respirațiile una de alta.

N-am crezut că voi folosi aceeași strategie 25 de ani mai târziu, dar iată-mă aici, cu ochii închiși, forțându-mă să-mi număr respirațiile până când durerea din piept cedează și nu mai tremur de furie.

Simt briza începutului de octombrie în timp ce mă îndrept spre cealaltă mașină. Șoferița e aplecată peste volan, iar părul brunet, până la umeri, îi cade peste față și nu mă lasă s-o văd.

Bat în geam, dar un țipăt ascuțit din difuzoarele mașinii mă oprește.

— Nu-ți face griji! Sunt pe drum!

Apelul se oprește după două bipuri scurte.

Observ respirațiile panicate ale femeii ori de câte ori i se ridică spatele și apoi coboară.

— Bună!

Bat cu pumnul în geam când văd că nu mă observă.

— Te simți bine?

Ridică un deget tremurând spre geam, dar își ține capul plecat.

— O secundă! răspunde cu voce șovăitoare.

Mi se strânge stomacul.

— Ai nevoie de o ambulanță?

— Nu! Sunt bine!

Își întoarce capul spre mine.

Vete a la chingada!

— *Julian?*

Numele meu scapă de pe buzele roz, întredeschise, ale Dahliei Muñoz într-o șoaptă răgușită.

Au trecut ani buni de când n-am mai auzit-o pe Dahlia pronunțându-mi numele cu vocea ei blândă, și asta mă lovește ca un baros în piept.

Ultima dată am văzut-o la botezul lui Nico, acum opt ani, când am devenit nașii lui. Amândoi ne-am prefăcut bucuroși de dragul familiilor noastre, dar tensiunea și tăcerea stângace dintre noi aproape mă blocau, mai ales fiindcă nu mai vorbiserăm de un an și jumătate la momentul acela, adică de la înmormântarea tatei.

Ea a rămas la Stanford tot anul, inclusiv în vacanța de vară, în timp ce eu mi-am păstrat distanța pentru că eram un laș.

Un laș luat prin surprindere când a apărut cu Oliver, fostul meu coleg de cameră și noul ei iubit. Nu credeam că aveau să se împrietenească și cu atât mai puțin să devină un cuplu, deși e logic, date fiind înțepăturile lui privind pasiunea mea pentru Dahlia și felul în care se uita la ea, chiar dacă știa ce simțeam.

De la botez încoace, amândoi ne-am evitat cu succes – sau, cel puțin, ne *evitaserăm* până a stricat ea toate strădaniile cu vizita-surpriză din seara asta.

— Dahlia!

Mă copleșește o dorință intensă de-a fugi în timp ce mă măsoară din priviri.

Îmi ascund uimirea când coboară din mașină cu capul sus, deși i se scurge rimelul pe obraji, iar bărbia îi tremură

ușor. Dahlia a plâns doar de două ori în cei 30 de ani de când o cunosc – o dată când și-a rupt mâna încercând să mă întrecă la un concurs de cățarat în copaci, iar a doua oară la înmormântarea tatălui ei.

La fel ca marea sub influența lunii, nu pot rezista atracției gravitaționale a Dahliei și mă uit lung la corpul ei.

Tricoul alb și simplu pe care îl poartă îi scoate în evidență pielea aurie și părul castaniu, ondulat, iar blugii ruși par mai degrabă la modă decât funcționali, fiindcă genunchii îi ies afară prin găurile mari. Rotunjimile i se echilibrează perfect cu pomeții și bărbia ascuțită, creând o combinație perfectă de erotism și delicatețe.

Simt furnicături pe ceafă și-mi ridic privirea, văzându-i ochii roșii, umflați și mijiți. Machiajul distrus nu-i scade frumusețea, deși cearcănele de sub ochi mă fac să vorbesc fără să gândesc înainte:

— Fața ta e praf!

Pinche estúpido!

Spre deosebire de mama și vărul meu, nu sunt o persoană sociabilă, lucru care se vede cu ochiul liber.

Inelele ei de aur strălucesc în lumina lunii când se șterge pe obraji, încruntată.

— Aveam ceva în ochi.

— În amândoi?

Mă proptesc mai bine pe picioare, depărtându-le un pic, și-mi încrucișez brațele la piept.

Se șterge la coada ochilor cu degetele mijlocii.

— Un om cu bun-simț n-ar fi atras atenția asupra minciunii!

— De când avem noi bun-simț unul cu altul?

— Nu e niciodată prea târziu să începi.

Din cauza micii diferențe de înălțime dintre noi, e forțată să-și lase puțin capul pe spate ca să mă vadă mai bine. Ochii de culoarea alunei îmi amintesc de nopțile târzii de demult, petrecute în atelierul de tâmplărie, când munceam obsesiv la cel mai recent proiect.

Hotărârea mea zboară pe geam când o aud cum se *smiorcăie*.

— De la alergie.

Tonul ei defensiv, plus felul în care își încrețește nasul, îmi contractă pieptul într-un gest suprem de trădare.

Ce naiba se întâmplă aici și cum fac să opresc chestia asta?

Păstrez o expresie neutră în ciuda bățăilor accelerate ale inimii în cutia toracică. Nu rezistă mult privirii mele cerce-tătoare și se sprijină de portieră cu un oftat.

Simt nevoia subită să spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele.

Momentul se spulberă odată cu țârâitul dinspre telefonul meu.

— Rahat!

Ea ridică din sprâncene, care îi ajung până aproape de linia părului.

— Ce s-a întâmplat?

Tu. Mereu tu.

Sirenele zgomotoase îmi acoperă răspunsul. Toți mușchii mi se încordează în timp ce o serie de mașini apar de după curbă în șir indian. O mașină de pompieri și o ambulanță conduc brigada de intervenție, urmate de șerif, adjuncții săi și autobuzul din Lake Wisteria.

Cred că glumești!

Dahlia înjură spre stele.

— *Dios, dame paciencia con mi mamá!*

Mă uit la ea.

— Cu ea vorbeai?

— Din păcate!

Numai în Wisteria Lake se transformă o tamponare într-o criză generală!

Nu pentru mașini își fac griji. Ci pentru ea.

Dahlia e mai mult decât rivala mea din copilărie. E Căpșunica din Lake Wisteria care revine acasă după anii pe care i-a petrecut departe, în căutarea visului californian.

Iar tu ești un cabrón care aproape a băgat-o în șanț.

Îmi masez tâmpla dureroasă.

— Crezi că putem scăpa până ajung aici? Întreabă ea, uitându-se de la mine la mașina mea.

— E numai vina ta! Îmi scapă.

După doar câteva minute în prezența ei, îmi recapăt prostul obicei de-a vorbi fără să gândesc.

O poți adăuga pe lista lungă de motive pentru care ar trebui s-o eviți.

Își pune o mână în șold.

— *Vina mea?* N-am fi în încurcătura asta dacă n-ai fi încercat să-mi tai fața.

— Mă grăbeam undeva.

Își ridică brațele în aer.

— Păi, eu...

De obicei, îmi place tăcerea, dar felul în care amuțește Dahlia la primul semn de împotrivire mă frustrează.

Dios, dame paciencia con mi mamá!: Doamne, ajută-mă să am răbdare cu mama!

Cabrón: Ticălos

Lumini puternice ne colorează în roșu, alb și albastru în timp ce câțiva pompieri sar din camion ca să verifice locul accidentului și doi medici stabilesc în grabă că eu și Dahlia suntem în stare bună.

Pompierul mai vârstnic o îmbrățișează.

— Mama ta ne-a lăsat impresia că ești pe moarte.

Dahlia își dă ochii peste cap.

— Știi că e exagerat de protectoare.

Pompierul îi ciufulește părul.

— Are intenții bune.

— Și Lucifer poate spune același lucru.

Dahlia își aranjează înfățișarea cu o expresie înciudată.

— Dahlia!

Rosa coboară din autobuz și aleargă spre fiica ei cu un rozariu într-o mână și o sticlă de apă sfințită în cealaltă. Coboară și mama mea, cu un grup de oameni în urmă, transformând accidentul într-o reuniune a întregului oraș.

— *Mami!* zice Dahlia când vede mulțimea de oameni din spatele ajutorului de șerif. Era necesar să implici pe toată lumea?

— Să nu începi! *Qué pasó?*

Rosa își măsoară fiica din cap până-n picioare, apoi scoate capacul sticlei de apă sfințită.

Pentru prima oară în seara asta, ochii Dahliei strălucesc mai tare ca stelele de pe cer.

— Julian a intrat cu mașina în mine.

Obrăznicătura asta!

Rosa se holbează la mine de parcă am comis o infracțiune.

Vocea mamei mele, care vine spre noi, mă face să tresar:

— Julian? Spune-mi că nu-i adevărat!

— Mamă!

Mama ia sticla cu apă din mâinile Rosei și mă binecuvântează în grabă, apoi mă stropește cu apă.

— La ce te gândeai de-ai încercat s-o scoți de pe șosea?

— Că e păcat că n-am reușit.

Pompierul își maschează râsul cu o tuse.

Căutătura Dahliei amenință să-mi găurească fața.

— Să nu-mi spui că ai complotat în toți anii ăștia să mă omori doar ca să dai greș!

— Crede-mă! N-am să mai fac greșeala asta.

Auzindu-mi replica, îmi arată degetul mijlociu.

— Dahlia Isabella Muñoz!

Rosa o trage de mână pe fiica ei în timp ce mama mea șoptește și strigă în același timp:

— Luis Julian Lopez Junior!

Mama îmi folosește prenumele oficial în ocazii foarte rare – când e foarte supărată –, așa că ar fi bine să mă controlez până nu-și pierde cumpătul.

Eu și Dahlia oftăm la unison și, când ne privim în ochi, gândurile mi se împrăștie până rămâne doar unul.

Ea!

Șeriful se apropie de noi și mă împiedică să mă fac de râs și mai tare. Din fericire, ajutorul lui, care are un dinte împotriva mea, păstrează distanța, ceea ce este o binecuvântare, dat fiind ce ghinion am avut azi.

Știind-o pe Dahlia, s-ar împrieteni cu el doar ca să-mi facă în ciudă.

Șeriful mai în vârstă o îmbrățișează.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Ar trebui să-l arestați pe Julian pentru tentativă de omor.

Rânjetul ei malefic îmi pornește o alarmă asurzitoare în cap. Amintiri pe care m-am străduit ani la rând să le fac

uitate îmi reapar în minte și mi se derulează prin fața ochilor ca un film înfricoșător.

Felul în care zâmbea mai larg ori de câte ori mă fâstâceam și mă trezeam vorbind.

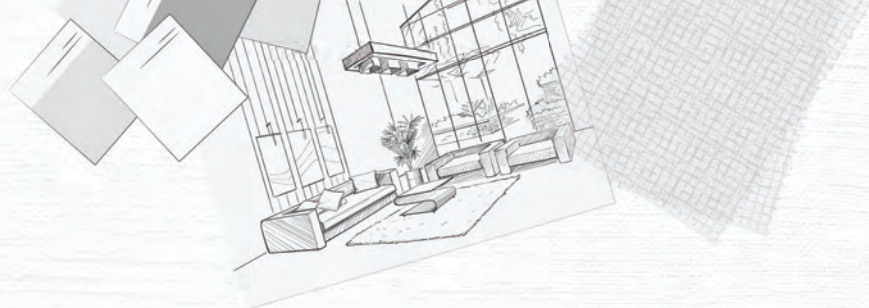
Ochii ei strălucitori care mă priveau în timp ce noi... nu, în timp ce *eu* dirijam rigid dansul pe ring la aniversarea ei de 15 ani.

Aceeași expresie a avut-o la discursul de absolvire ca șefă de promoție când mi-a mulțumit, eu fiind al doilea, pentru că am luptat cu dârzenie de-a lungul liceului.

E penibil cum un singur zâmbet poate trezi atâtea amintiri care ar fi mai bine să rămână de domeniul trecutului, la un loc cu tot ce-am simțit vreodată pentru ea.

Adevărul este că nu știu de ce s-a întors Dahlia Muñoz, dar nu poate ieși nimic bun din toată povestea asta.

Absolut nimic!

CAPITOLUL DOI

Dahlia

DACĂ AȘ FI ȘTIUT CĂ ÎNTOARCEREA MEA ÎN LAKE Wisteria avea să includă un atac de panică, un accident de mașină și un autobuz plin de orășeni care așteptau să mă întâmpine, aș fi rămas la San Francisco. Se pare că planul meu de a scăpa de necazuri a avut niște erori grave, începând cu bărbatul care și-a petrecut o bună parte din viață încercând s-o facă pe a mea insuportabilă.

Luminile mașinilor de intervenție dansează pe fața bronzată și ascuțită a lui Julian, scaldându-l într-o strălucire roșie ca un nimb diabolic în timp ce vorbește cu șeriful.

Am avut atâta grijă să-l evit de-a lungul anilor, încât n-am remarcat cât de mult s-a maturizat cu timpul.

N-am remarcat? Mai degrabă, am avut grijă să-l ignor.

Străfulgerările roșii îmi atrag atenția asupra liniei ascuțite a maxilarului său, după care îmi aduc în prim-plan buzele moi și barba puțin crescută.

Cum mă pricep să depistez de la o poștă hainele de lux și pielea italienească, îmi dau seama că ținuta lui din seara asta

a costat pe puțin zece mii de dolari, o estimare șocantă. Dar, în ciuda costumului impecabil, a părului brunet tuns perfect și a pantofilor eleganți de designer, se întrezăresc frânturi din Julian, cel de odinioară.

Umflătura minusculă de la nas după ce i l-am spart din greșeală cu cotul.

O cicatrice albă, subțire, care îi străbate obrazul țepos, de când am crezut că ar fi o idee bună să vedem cine poate să se ridice mai sus cu leagănul.

Buzele strânse ferm când cineva vorbește cu el – un obicei deprins când eram copii, ca să nu-l ia gura pe dinainte.

De parcă ar simți că mă uit la el, Julian își întoarce ochii spre mine. Expresia indiferentă din ochii căprui și intenși care îmi măsoară corpul ar trebui să mă enerveze, dar are efectul opus și mi se face pielea de găină.

Mă întorc cu spatele la el, încercând să mă apăr, și o las pe Josefina, mama lui, să se agite în jurul meu. Ea și mama sunt cele mai bune prietene, au părul castaniu și ochii căprui, dar înălțimea, trăsăturile și personalitățile distincte le diferențiază.

Deși mamele noastre s-au împrietenit în copilărie, în Mexic, eu și Julian n-am rămas cei mai buni prieteni. În cel mai bun caz, suntem prieteni de familie, iar în cel mai rău, suntem rivali care transformă totul într-o competiție.

— Ai slăbit! Ești sigură că mănânci cât trebuie?

Mama mă ciupește de obraji cu sprâncenele negre încruntate.

— Ce părere ai? Întreabă ea și mă întoarce spre Josefina. Expresia ei nemulțumită confirmă afirmația mamei.

— Nimic care să nu se poată rezolva cu o mâncare bună. Știi tu, *panza llena*...

— *Corazón contento*, termină mama în locul ei.

Panza llena, corazón contento: Burta plină face inima fericită.

Păcat că mâncarea gătită poate umple doar golul din stomac, nu și pe cel din pieptul meu.

Mama îmi inspectează părul până la umeri.

— *Y qué pasó con tu pelo?*

— L-am tuns.

— Dar de ce? se tânguie ea.

Nu sunt în stare decât de un oftat prelung, exagerat.

— Îmi place, mai ales motivul pentru care l-ai tuns, spune Josefina și-mi face cu ochiul.

A fost recomandarea medicului să mă tund după o suferință în dragoste, alături de o cutie de Zoloft care să-mi alunge tristețea.

Mama mă ține de umeri și mă cercetează din cap până-n picioare.

— Mă bucur c-ai venit acasă! De restul ne putem ocupa mai târziu.

— Și eu mă bucur, răspund cu vocea gătuită.

Nu-mi doream nimic mai mult decât îmbrățișările mamei și convingerea ei neclintită că poți să vindec orice cu Vicks VapoRub, inclusiv o inimă frântă.

Josefina mă ia de umeri și mă strânge ușor.

— Să nu-ți faci griji! Avem noi grijă să treacă și începem cu *pozole*.

Dacă mama își face mereu griji, Josefina e cea care rezolvă problemele, la fel ca fiul ei.

Numai de i-ar fi moștenit Julian empatia!

Șeriful ne întrerupe reuniunea și își dreg vocea.

Y qué pasó con tu pelo?: Și ce s-a întâmplat cu părul tău?

Pozole: Tocăniță mexicană cu carne și legume.

— Dahlia!

— Da?

— Julian ar vrea să rămână un incident neoficial și să plătească el pentru reparații.

— Adică nu primește amendă sau muncă în folosul comunității pentru că m-a accidentat?

Șeriful pufnește în râs.

— Asta vrei?

— Numai dacă promiți că primește genul de muncă unde trebuie să adune gunoaie de pe marginea drumului ore întregi.

Pocnesc din degete.

— Ba nu! *Zile întregi.*

— *Mija!* mă avertizează mama în timp ce Josefina începe să râdă.

— Cum altfel o să-și învețe lecția? Ar fi putut să rănească grav pe cineva.

Șeriful îmi aruncă o privire cercetătoare.

— Ca să fim corecți, ar fi trebuit să tragi pe dreapta dacă aveai probleme cu mașina, nu să conduci mai departe.

Mă încrunt.

— Probleme cu mașina?

— Julian mi-a explicat totul. Dacă mai ai probleme cu motorul, tragi pe dreapta și suni după ajutor.

De ce ar inventa Julian Lopez o poveste ca asta în loc să-i spună șerifului că eram prea ocupată să plâng ca să conduc cu atenție?

Poate pentru că are de gând să te șantajeze mai târziu.

Mama mă strânge de mână, înțelegătoare, iar tensiunea din umeri îmi dispare.

— Așa o să fac!

Șeriful își înclină pălăria spre mine.

— Acum, că am rezolvat, ar fi bine să-i duc pe toți înapoi la școală pentru spectacol. Unii dintre oamenii ăștia ar trebui să fie în pat până la ora zece, când pastilele își fac efectul.

Scoate un fluierat și arată spre autobuz.

— Să-i dăm drumul de-aici!

— Noi plecăm cu copiii noștri, spune Josefina și-i face din mână șerifului.

Ajutoarele adună mulțimea nemulțumită în autobuz în timp ce echipajele de intervenție se îndreaptă spre oraș, lăsând singure familiile Muñoz și Lopez.

— Despre ce spectacol e vorba? întreb.

— Cel pe care îl organizează școala primară în fiecare toamnă.

Josefina îi dă mamei înapoi sticla cu apă sfințită.

— Apropo, ar fi foarte frumos dacă ai veni cu noi! Lui Nico i-ar plăcea să te vadă și pe urmă putem ieși cu toții la cină.

Mi se usucă gâtul. Oricât mi-aș dori să-mi văd finul și să-l strâng tare în brațe, cina alături de cei care mă cunosc cel mai bine pare a fi o situație care-mi stârnește panica și aș prefera s-o evit.

— Sunt sigur că Dahlia e obosită, spune Julian pe tonul lui plictisit.

Ori arăt la fel de nasol pe cât mă simt, ori le dă de știre tuturor că nu mă vrea acolo.

Aleg a doua variantă.

Mă gândesc să merg la spectacol doar ca să-i dovedesc că se înșală, dar pe urmă îmi amintesc ce ar presupune asta.

Ești gata să dai ochii cu toți cei din oraș?

Nu! Cu siguranță, nu! A fost o mică binecuvântare să scap de petrecerea de bun-venit din seara asta, așa că ar fi bine să nu-mi forțez norocul.

După doi ani în care am fost plecată, tot va trebui să mă întâlnesc cu toți până la urmă, dar nu azi.

— Julian are dreptate.

Cuvintele îmi alunecă de pe limbă ca niște pumnale, iar ticălosul are îndrăzneala să stea mai drept când mă aude.

— Sunt destul de tulburată de tot ce s-a întâmplat și, după ce am condus toată ziua, nu vreau decât să mă odihnesc.

— O!

Zâmbetul Josefinei dispare, ceea ce-l face pe fiul ei să se încrunte iar la mine.

— Ce-ar fi să te ducă Julian acasă în drum spre spectacol, iar eu și Josefine să mergem cu mașina ta? propune mama.

Îmi zvâcnește ochiul drept. Dacă femeia asta nu și-ar fi petrecut toată viața crescându-mă, n-aș mai vorbi cu ea niciodată. Știe că Julian e dușmanul meu de moarte, la fel ca *pan dulce* la miezul nopții sau condusul în California la ora de vârf.

— Dar...

Mama îmi aruncă o privire care-mi înăbușă protestul.

— Bine!

Julian mijește ochii și scoate cheile.

— Să mergem! Nu vreau să întârzii la spectacolul lui Nico!

Josefine tastează pe ecranul telefonului.

— Nicio grijă! Îi scriu acum directorului să amâne nămețul lui Nico.

Julian își întoarce capul spre mama lui.

— Nu puteai să te ocupi de asta înainte să fac un accident încercând să ajung acolo cât mai repede?

Mama lui ridică din umeri în timp ce tastează.

— Nu m-ai rugat.

Îmi mușc limba ca să nu râd. Sunt convinsă că Julian ar prefera să moară decât să ceară ajutorul cuiva, inclusiv mamei lui. E o boală cronică moștenită de la răposatul său tată.

Îmi iau poșeta din mâna mamei și le sărut pe ea și pe Josefina pe obraz, după care mă îndrept spre mașina lui Julian. Seamănă cu o navă spațială, cu linii ascuțite și finisaje de crom, și sunt sigură că zboară tot ca o navă spațială când o accelerează.

Mi-e greu să mă obișnuiesc cu ideea că tipul care credea că un joc video nou e un lux a devenit miliardarul din fața mea cu un McLaren albastru electric. Mama jură că Julian nu a lăsat averea să i se urce la cap, dar pun pariu că are un orgoliu insuportabil și se crede Dumnezeu.

Deși am avut un succes enorm cu firma mea de design interior și emisiunea despre renovări, Julian a dat lovitura după ce l-a ajutat pe vărul său genial, Rafa, care e și programator, să creeze Dwelling, cel mai popular motor de căutare pentru imobiliare, când aveau 23 și, respectiv, 25 de ani.

Poate că ideea a fost la început doar o altă tentativă nebunească, eșuată, a lui Rafa de-a crea cea mai bună aplicație, dar s-a dezvoltat ulterior într-o companie de miliarde de dolari cu investitori și un consiliu director, iar verii Lopez au ocupat un loc de invidiat în „Top 30 de tineri de succes sub 30 de ani” întocmit de revista *Forbes*.

Eu și Julian ne întindem mâinile spre portiera pasagerului în același timp. Îmi atinge mâna și simt cum se trezește la viață o senzație familiară.

Mirosul parfumului său – curat și scump – îmi invadează nărilor. Nasul îmi zvâcnește, și strănut. Tresar și mă lovesc cu fundul de Julian.

O, Doamne!

El deschide portiera.

— *Salud!*

— Ce gentleman! îi răspund sec.

Julian strânge portiera până când pielea lui aurie se înălbește.

— Doar n-o să creadă mama ta că nu sunt cavaler!

— Nu-i nevoie să te străduiești atât. Și așa crede că ești primul care a călcat pe apă de la Iisus încoace.

Chicotitul lui grav, blând și abia sesizabil din pricina vântului, are o influență inacceptabilă asupra ritmului meu cardiac.

Mă arunc pe scaun și, încercând să mă feresc de Julian, mă lovesc cu cotul de schimbătorul de viteze, ceea ce mă face să mă strâmb.

— *Nos vemos allá!* strigă mama și pornește la drum cu „Mi Primer Millón” la volum maxim, una dintre piesele preferate ale tatei.

Mă cufund în scaunul moale de piele după ce Julian închide portiera. Vibrația face să zăngănească ceva lângă capotă, așa că el ocolește mașina și îngenunchează.

Se uită la bara de protecție o veșnicie, apoi urcă în mașină cu o expresie nimicitoare și o postură rigidă. Nu scoatem o vorbă în timp ce intră din nou pe șosea și apasă pe accelerație.

În trecut, aș fi alungat liniștea cu întrebări ca să-l enervez pe Julian, dar în seara asta mă retrag în sinea mea.

E doar un alt mod în care te-ai schimbat din cauza lui Oliver și a familiei lui.

Salud!: Sănătate!

Nos vemos allá!: Ne vedem acolo!

Tăcerea mă roade în timp ce ajungem mașina mea din urmă și observ stricăciunile provocate de coliziune. În afară de bara care seamănă cu o doză de suc zdrobită și de stopul care a sărit de la locul lui, restul mașinii pare în regulă.

Psihologa ar fi mândră de tine pentru că privești partea bună a lucrurilor.

După ce mi-am pierdut avansul alocat salonului pentru nuntă, iar noua mea agentă m-a informat că presa a aflat astăzi de anularea logodnei, am nevoie de toate victoriile posibile.

— Ești prea tăcută!

Vocea aspră a lui Julian îmi întrerupe șirul gândurilor câteva minute mai târziu.

Îmi încheștez pumnii atât de tare, încât îmi înfig unghiile în palme.

— N-ar trebui să te bucuri, după ce m-ai rugat de atâtea ori să tac?

Asta îl amuțește, deși tăcerea durează doar un minut, pentru că vorbește *din nou*:

— Mereu ai știut cum să-ți faci apariția.

Privirea lui e îndreptată spre drum.

Poate totuși m-am lovit la cap, pentru că sigur am halucinații. Julian tocmai a încercat *de două ori* să înceapă o conversație fără să fie influențat de băutură sau de mama lui.

Mă afund și mai tare în scaun.

— Mă crezi sau nu, voiam să nu ies în evidență.

— Asta e imposibil!

După seara asta, mă tem că are dreptate. Ar fi o minune să-i pot evita pe toți câteva săptămâni, cât încerc să mă adun.

— Nu e ca și cum îmi place atenția oamenilor.

Nu vreau decât să dispar și să mă prefac că viața mea în California nu se duce de râpă.

— O spune femeia care are propria emisiune TV și o marcă de decorațiuni în toate magazinele din America.

Măinile i se relaxează pe volan.

Mă prefac că icnesc indignată.

— Julian Lopez, ești fanul secret al emisiunii mele?

Fața lui rămâne indescifrabilă.

— Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Au!

— Sunt sigură că îți ocupă mult timp să petreci fiecare seară cu mama ta.

Orice tentativă a lui Julian de-a vorbi cu mine pică în momentul în care observația mea răutăcioasă își atinge ținta.

Câteva minute mai târziu, trecem de pancarta cu căpșune pe care scrie *Bun-venit în Lake Wisteria* și care anunță celebrul Festival al Căpșunelor, acesta din urmă incluzând și sloganul *Orașul Dabliei Muñoz, renumita designer de interioare și senzația reality-show-urilor*.

Îmi las capul în mâini și gem.

S-a zis și cu încercarea mea de-a nu ieși în evidență.

Reclama luminoasă de la bistroul Early Bird strălucește precum Steaua Polară, îndrumându-mă spre casă în timp ce cotim spre Main Street. După expoziția veselă din centrul pieței orașului până la steagurile agățate de felinarele stradale care promovează Festivalul Recoltei din noiembrie, totul în Lake Wisteria e cald și prietenos.

E de înțeles de ce popularitatea orașelului nostru a crescut, atât printre turiștii din timpul verii care vizitează plaja, cât și printre locuitorii bogați din Chicago care vor doar o escapadă de weekend. Farmecul unic, victorian, al litoralului poate transporta pe oricine la sfârșitul anilor 1800, iar semnalul deficitar de mobil îi obligă să-l și simtă.

După doi ani în care am fost departe, ar trebui să mă copleșească bucuria și nostalgia, mai ales cu decorațiunile de Halloween, dar tot corpul îmi e amortit în timp ce trecem pe lângă zona împodobită cu dovleci, imensa fântână în

formă de căpșună, luminată de becuțe violete și portocalii, și parcul unde ne ducea tata pe mine și pe sora mea.

Julian lasă în urmă strada principală modernizată și o ia spre sud. Cea mai sudică parte a orașului, cea unde au crescut familiile noastre, nu are proprietăți pe malul lacului în valoare de milioane de dolari, nici școli private elitiste ca în partea sudică superioară, nici clădirile și atracțiile de pe Main Street și cartierul estic. Nu avem nici istoria bogată asociată cu Cartierul Istoric din nord, dar *avem* cea mai bună pizza din oraș, așa că cine are nevoie de un conac luxos sau de un apartament modern cu sală de sport când poți să primești o pizza de la You Want a Pizza Me în mai puțin de zece minute?

Singurul semafor care ne stă în cale pe drumul spre casa mamei se schimbă din galben în roșu. Pe măsură ce trece timpul, mă gândesc la tensiunea chinuitoare dintre mine și Julian.

Odată ca niciodată, eram prieteni, cu o doză sănătoasă de competitivitate. Pe urmă, s-a instalat pubertatea în liceu și s-a format o nouă rivalitate, motivată de hormoni, dar și de imaturitate.

Acum însă suntem doar doi străini.

O mână invizibilă mă prinde de gât și mă strânge până mi se taie respirația. Mă lupt cu povara care amenință să mă copleșească, dar dau greș și-i arunc o privire primului bărbat care mi-a frânt inima. I-a luat 19 ani s-o câștige și doar șapte cuvinte s-o distrugă.

Iar asta n-am de gând s-o uit.

JULIAN

Dacă aș lua vreodată foc, Dahlia Muñoz s-ar îngriji să stârnească și mai mult flăcările cu un zâmbet.

Așa că, atunci când se întoarce în Lake Wisteria, îmi propun să o evit pe această celebră designer de interior. Mă rog, așa era planul până să intervină mama mea cea băgăcioasă, care îmi declanșează instinctul de salvator.

Cu cât o ajut mai repede pe Dahlia să-și regăsească scânteia creativă, cu atât va părăsi mai curând orașul. Dar, în timp ce eram ocupat să scap de ea, am trecut cu vederea o potențială problemă.

Ce se întâmplă dacă vreau ca femeia asta să rămână totuși aici?

DAHLIA

Oamenii spun că diavolul are multe fețe, dar eu îi știu doar una – Julian Lopez, rivalul meu din copilărie și prieten/dușman de familie.

Îmi jur să mă feresc de el în timp ce îmi revin din șocul provocat de logodna mea anulată, dar miliardarul îmi face o ofertă irezistibilă. Să renovăm împreună o casă istorică și să ne triplăm profiturile.

De armistițiul nostru temporar se alege praful pe măsură ce începem să ne confruntăm cu emoții contradictorii, dar și cu anii în care am fost atrași unul de celălalt, deși nu am făcut nimic în legătură cu asta.

Pare inevitabil să cedăm tentației... dar să ne îndrăgostim?

Ei bine, asta nu face parte din plan.

18+

ISBN: 978-606-088-583-2

9 786060 885832

www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR